

תקופת השנה

הגנו חשים את החליפות של הזמנים על ידי הסימנים אשר נסתמנו בהם חלקי הזמן על-פי הטבע ועל פי התורה. כשאנו עוברים מפרק לפרק בפרקי הזמן כמו משנה לשנה, אנו חשים בקרבנו תופעה של חידוש; הלך חלק מהחיים שלנו ונעשה עבר מסויים, והגנו מתעתדים לקבל חלק חדש של חיים בתור עתיד. הצד המוסרי שלנו מרויח מהרושם הזה של גבולי הזמן המסויימים, שעל ידו הגנו יכולים להביא לנפשנו את החשבון של העבר, לזכך אותו ולצרפו ולהסיר את כל הסיגים אשר נטפלו עלינו, על ידי שגגותינו ופשעינו, על ידי כל החולשות שלנו, הנפשיות והגופניות, באופן, שאלה לא יוסיפו את השפעתם הרעה על החיים העתידיים שלנו. ולאידך גיסא אחרי הויכוח הזה אנו מכשירים את עצמנו לקבל את כל הרשמים הטובים מהצד הבריא הטהור והזך שנפל בגורלנו במשך החלק של החיים, שהגנו כעת מכירים אותו בתור עבר.

זאת היא תכונת התשובה המתעוררת בקרבנו בכלל ובפרט, לעת החידוש של תקופת השנה, וזאת היא ההכרה הבהירה של ישראל המתחיל את שנתו בעשרת-ימיתשובה, אחר שחתם אותה בחודש אלול וימית הסליחות.

כשם שאנו מדברים על דבר היחס שלנו אל הזמן בבחינת השנים, כמו כן הגנו צריכים לדבר על דבר היחס של הרשמים שלנו ביחס לתקופות, לא להתקופות הקטנות שהן חלקים של השנה, אבל כוונתנו היא לתקופות תולדותיות. כלומר, לזמנים שבהם מתחדשים המאורעות אצלנו עד כדי מדה זו, שאנחנו מתרשמים על ידם, שיצאנו מגבול אל גבול מתקופה ישנה שנעשית אצלנו בתור עבר, לתקופה חדשה שהיא הולכת ומהווה לנו עתיד. אלה השינויים אף על פי שלא נסתמנו הגבולים שלהם לא מצד הטבע הקוסמי ולא מצד התורה, בכל זאת אנו חייבים להקיש אותם אל הצביון של חידוש השנים המסומנות בסימני-טבע וסימני תורה. גם בהן, בתקופות, הרי יש לנו עבר ועתיד, ויש לנו קיום של חידושי ענינים המהוים את רשימתם על התפיסה הנפשית של הכלל כולו ושל חלקיו, כלומר, על האומה כולה ועל אישיה הפרטיים. גם חידוש תקופה בחיי העם מוכרח להתקבל באותה ההקשבה של רשמי תשובה, שיש בהם משום הויכוח והסרת הסיגים של החיים שעברו, כדי שישארו לנו כל תכני העבר הזכים והמאירים, אלה התכנים שיש בהם לשד-חיים כבירים, אמיצים וטהורים, כדי שנוכל להכניס אותם בתוך האוצר המתחדש של התקופה החדשה הזאת שהולכת ומתהווה. בתקופת-הזמנים אשר אנחנו עומדים בה

כעת, במצבו הכללי של כל עם ישראל, וביחשו אל העברת מעמדו, לפחות בחלקים חשובים ממנו, מהגולה אל הארץ, בחילוף תכונתו מהנדידה אל המנוחה, הרי יש בזה משום חידוש של תקופה בחיי הכלל, שאנו מוכרחים שלא לשכח לקבל אותה בצורתה המיוחדת הקבועה בישראל לחידוש של זמנים, כלומר, בפתיחת פתחי תשובה מאירים ורחבים אשר ישמשו לנו להסיר את כל הסיגים אשר נדבקו בקרבנו מתוך העבר של הגלות המרה, מתוך דבוקי הטומאות של ארץ העמים¹, מתוך המאפלים הקודרים של ארעא דחשוכא², כדי שישארו לנו הנכסים הגדולים, אשר החזקנו בהם בכל תוקף, ואשר מראשיתו של הגלות לקחנו אותם עמנו מארצנו הקדושה, והן הן מניות החיים אשר החיו אותנו ומחיות הם את כללנו גם כעת, למען נוכל להיות עומדים קיימים ושלמים בכל צביונונו ובכל הדרת-תקומתנו, להכנס בהם ועל ידם מלאי רכוש רוחני כביר אל התקופה החדשה, תקופת הגאולה והתנוצצות הפדות אשר התחיל צור ישראל להאיר עלינו בקוי אורה. עד אשר ילך האור הלך וגבור³ ויפוח היום ונסו הצללים⁴, ואור חדש על ציון יאיר⁵ במהרה בימינו אמן.